

niet eenvoudig opnemen, en hier binnen leggen? Aha, daar kwam de mevrouw weer, met haar kaars. Die flakkerde, bijna uitwoei. Zij hield haar hand ervoor, opnieuw terugwijkend. Maar meteen ging, daarachter in het smalle gangetje, een deur open — een scherp licht plots hoekte op gewitten muur — en, met luid lachen en praten, kwamen twee jonge menschen naar voren; een man, wat gedrongen figuur, met een donker baardje, nog bezig zijn overjas aan te sjoeren, een meisje, blond en slank, in een witte blouse. „Nu adieu, hoor!” zong haar klankrijke stem, warm en vol — stem als uit een blijdere wereld — „Je komt nog maar’is gauw terug.”

„k Beloof het je.... Hé! Wat is hier te doen? Zég, Pau!”

In het volgend oogenblik stonden ze met z’n vieren bij het oude vrouwtje in de open voordeur. Zwijgen. Huib herhaalde wat hij te vertellen had. Misschien wist iemand hier iets van dit arme menschje?

„Nee hoor, nee, ik ken d’r niet.... heelemaal niet,” zei de mevrouw afwerend, bijna angstig.

Maar het meisje, zachtjes naar voren gedrongen, was al neergehurkt, tastte resoluut langs het liggende lijf en tusschen de donkere nattige lappen. „Niet dood,” zei ze rustig. „Help nog even, Kees. Neem jij de voeten, dan zullen we haar in mijn kamer dragen.”

„In uw kamer, juffrouw?” kreet schrikkend het oudachtig dametje. „Gunst maar.... weet u wel.... Heere.... mot ik dát in m’n huis hebben? ’t Mensch kan wel dronken wezen.”

„Geen kwestie van. Eerder uitgeput. Toe Kees, pak ’an!” „Pardon, maar laat ik dat dan even doen,” viel Hoogland haastig in — daar Kees, beteuterd, was blijven staan, iets mompelend van: „Maar zou je dan toch eerst niet....” Zonder verder gepraat, langs de anderen heen, droegen Huib en het meisje de oude naar binnen, het gangetje door en in de nog openstaande achterkamer, waar ’t volop licht was, het nu gelig-grauwe gezichtje in-eens veel duidelijker. Koers zetten ze naar de breede rustbank. „Laten we haar hier maar neerleggen,” zei het meisje. „Dank u wel!” Dan, zeer beslist, met vlugge handigheid, toch ook iets voorzichtigs, eerbiedigs, maakte ze de donker vochtige, nauwelijks van elkaar te onderscheiden lompen over de borst van het vrouwtje losser en bukte zich snel, legde haar jong-blonde, in ’t lamplicht goudig glanzende hoofd midden tusschen de groezel-vochtige lappen daar. Huib, aandachtig toekijkende, ontroerde diep, met een bijna ontstellende bewondering — de twee anderen stonden er nu zwijgend afwachtend bij. „In orde, hoor,” zei het meisje, na korte poos, op gansch gerustgestelden toon, en ze glimlachte, omziende. „We zullen haar wel weer bijbrengen.... En dan voorzichtig iets in de maag.... O, Kees, ben jij daar nog? Ga je gang nu maar, zeg, maar loop in ’t voorbijgaan bij dokter van Slooten aan, wil je.